

AO Legionellapreventie

MdV,

Het is goed dat de minister van VROM de handhaving van de legionella-regelgeving wil aanpakken op basis van de programmatisch handhaven strategie ontwikkeld door justitie.

Degenen die hun gedrag moeten aanpassen of investeringen moeten doen dienen goed te weten welke eisen gesteld worden en ook in de gelegenheid gesteld te worden om hun kennis op peil te brengen vóórdát de zweep gehanteerd wordt.

De vraag is echter hoe lang die fase van voorlichten en opleiden nog moet duren, aangezien het ongeluk in Bovenkarspel al 9 jaar geleden is.

De minister wil de inspectieresultaten bekend maken in de vorm van “naming en faming”, wat de SP-fractie betreft wordt het “naming, faming én shaming”.

Positief is dat de minister de communicatie rondom incidenten wil verbeteren.

De SP-fractie heeft daar bij het vorige algemeen overleg op aangedrongen naar aanleiding van het E-coli incident in Haarlem.

Dat was weliswaar geen legionella incident, maar er bleek wel dat de rampenbestrijding bij drinkwaterincidenten nog beter kan.

Voorzitter, de minister denkt aan het opstellen van richtlijnen voor architecten voor het legionella-veilig ontwerpen van waterleidinginstallaties.

Ook daar hebben we bij een vorig overleg op aangedrongen, goed dat daar iets mee gebeurt.

Maar wel nog een aanvullende suggestie en een vraag:

De SP-fractie lijkt het goed om aparte richtlijnen of een brochure te maken over de mogelijkheden om energiebesparing en duurzame energievoorziening in de bestaande gebouwvoorraad door te voeren zonder dat daardoor het legionella risico toeneemt.

Juist in de bestaande voorraad zijn de risico's voor gevaarlijke gevolgen van isolatie- en installatie-aanpassingen het grootst.

Mijn vraag hangt daarmee samen.

Is de minister bekend dat tegenwoordig bij verbouwprojecten vaak helemaal geen tekeningen van de wijzigingen, laat staan revisietekeningen, meer gemaakt worden?

De uitvoering mag het zelf uitzoeken, met alle gevolgen van dien, en het gemeentelijk bouwtoezicht staat erbij en kijkt ernaar.

Zouden de eisen ten aanzien van het uittekenen van de installaties niet beter gehandhaafd moeten worden?

Het is prima dat de handhavingsfrequentie wordt afgestemd op het feitelijke risico, op basis van de handhavingshistorie.

De minister wil ook minder controleren bij organisaties die beschikken over een gecertificeerd kwaliteitssysteem.

Daar is de SP-fractie wat minder gerust op.

Certificeringssystemen zijn nog te vaak PR-instrumenten, waarbij op de werkvloer geldt: papier is geduldig.

Tenslotte nog twee vragen over de handhaving.

Kan de minister aangeven wat per categorie prioritaire aansluitingen de basis-controlefrequentie is en hoeveel de werkelijke controlefrequentie maximaal kan afwijken op basis van handhavingshistorie?

En is de minister mét ons van mening dat aansluitingen met een dubieuze handhavingshistorie niet alleen vaker, maar ook onaangekondigd gecontroleerd moeten worden?

Daarmee kom ik op de brief over de natte koeltorens.

De minister vindt dat de registratie goed op gang is gekomen, terwijl uit het onderzoek blijkt dat 40% van de gemeenten zelfs nog moet starten met de inventarisatie.

Dat is toch ongelofelijk slappe hap?

Zeker omdat er een aantal gemeenten bij het onderzoek aangaf ook geen plannen te hebben om alsnog met een registratie te starten.

Wat de SP-fractie wordt er niet met concrete stappen richting gemeenten gewacht tot de evaluatie in 2010.

Tenslotte de brief over de anodische oxidatie.

De minister kiest hier een vergelijkbare aanpak als bij koper-zilverionisatie en dat lijkt ons redelijk.

Zodra er een aanvraag is ingediend bij het college voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden zal maximaal drie jaar niet handhavend worden opgetreden, als ook nog aan een aantal randvoorwaarden wordt voldaan.

De SP-fractie is van mening dat de doorlooptijd voor de toelating omlaag moet, zowel vanuit het belang van de aanbieders als dat van de eigenaren van leidingnetten waarin anodische oxidatie installaties worden toegepast. Wij gaan ervan uit dat de toelating geen formaliteit is, want dan zou er sprake zijn van zinloze bureaucratie, dus dat er een reële kans bestaat dat de toelating geweigerd wordt.

In dat geval zou drie jaar gedogen betekenen dat mensen drie jaar lang extra risico gelopen hebben.

Een jaar doorlooptijd voor de toelatingsprocedure van het CTGB lijkt ons al meer dan voldoende.